

ת"פ 31500/05/16 - תביעות צפת נגד עמיר דבוש

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 31500-05-16 תביעות צפת נ' דבוש
בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד

עמיר דבוש

הנאשם

הכרעת-דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של תקיפה סתם, בהתאם לסעיף 379 לחוק העונשין, ועבירת איומים, בהתאם לסעיף 192 לחוק.

כתב האישום ורקע:

1. כתב האישום ציין כי במועד הרלוונטי התגורר המתלונן, מר 'י' א', ברח' XXXX00 בXXXXX. הנאשם שימש כקבלן המבצע עבודות פינוי פסולת בניין באותו הרחוב.

על-פי הנתען בכתב האישום, ביום 31.3.16, סמוך לשעה 10:15, החל המתלונן לצלם עובד של הנאשם אשר פינה פסולת בניין והשליכה לכיוון מגרש המשחקים ברחוב. אז, הגיע הנאשם לכיוון המתלונן, אמר לו כי השטח שלו, הוסיף: "תעוף מפה אם לא אני אזיין אותך", משך אותו מידו, והכה אותו באגרופים לפניו עד שהמתלונן נפל לרצפה. כתוצאה מהמעשים, נגרמה למתלונן רגישות קלה בארובת עין ימין.

יריעת המחלוקת:

2. ביום 3/11/16 הנאשם כפר בעובדות כתב האישום והכחיש המיוחס לו. הנאשם אישר כי הוא קבלן במקצועו. הנאשם טען כי המתלונן צילם אותו, ואולם גרס כי הוא לא כעס על כך, וכי לא אמר למתלונן את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום, לא פגע בו וכי המתלונן לא נפל. הנאשם טען כי כל מעשיו הסתכמו בכך שביקש מהמתלונן לעזוב את המקום, שכן מדובר בשטח בו הנאשם מחזיק מזה שנים

רבות, והמתלונן הסיג בו גבול.

בנוסף הובהר כי בין הנאשם ובין המתלונן אין היכרות מוקדמת לאירוע הנטען בכתב האישום, למעט העובדה שהנאשם מכיר את אחיו של המתלונן.

עדים וראיות:

3. מטעם המאשימה העידו המתלונן, מר י' א', גב' רחל אוולין רוטמן אוחיון שנכחה במקום בעת האירוע, והחוקר רס"ב מוטי חליבה. הוגשו ראיות, ביניהן סרטון אשר המתלונן צילם בעת האירוע.

מטעם הנאשם העיד הוא עצמו להגנתו, כן העיד מטעמו ד"ר עמוס סבו, שחוות-דעתו כמומחה הוגשה לתיק (נ/2), ועד הגנה נוסף. הוגשו מוצגי הגנה, בהם סרטונים של מקום האירוע.

דין והכרעה:

4. לאחר ששמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מעדויותיהם, עיינתי במוצגים שהוגשו, ושמעתי את סיכומי הצדדים, אף עיינתי בהשלמת סיכומים כתובה אשר הגיש ב"כ הנאשם - מצאתי כי אשמתו של הנאשם בעבירת התקיפה הוכחה מעבר לכל ספק. לעומת זאת נותרתי בספק לגבי הוכחת עבירת האיומים, והחלטתי לזכות את הנאשם מביצועה.

אנמק להלן את מסקנותיי:

5. המתלונן, מר י' א', העיד כי הוא גרוש ואב לשני ילדים, המתגורר ברחוב XXXX00 בעיר XXXX. המתלונן העיד לגבי הרקע לאירוע שהתרחש. הוא מסר כי עוד טרם האירוע היה ידוע לו על שפיכת זבל במורד ההר, עד שמצטבר "הר של זבל" למטה (עמ' 4 ש' 21). המתלונן העיד כי הפסולת מתדרדרת עד לבניין מגוריו, והילדים סובלים מכך (עמ' 5 ש' 4), וכי נוצר "הר של זבל משנים של שפיכות" (עמ' 5 ש' 14). לדבריו, כשדיווח על העניין בעיריית צפת ביקשו ממנו לתעד את שפיכת הזבל. ביום האירוע, כשהיה בדרכו לעבודה, וחלף באזור שמול לשכת התעסוקה (עמ' 5 ש' 9), הבחין במקום בכלי עבודה מסוג "בובקט" הופך פסולת בניין ("בלות") ושופך חלק מהזבל במורד הוואדי. כשראה זאת, ביקש המתלונן מאישה שהייתה במקום את הטלפון שלה, על מנת לתעד את שפיכת הזבל. המתלונן העיד כי בעודו מסריט באמצעות הטלפון, החל הבובקט לנסוע לכיוונו, והוא עלה על מסלעה. אזי הגיע למקום "בעל הבית של כל הדבר הזה", כשהכוונה, ועל כך אין מחלוקת, היא לנאשם. **המתלונן העיד שהנאשם שאל אותו מדוע הוא מצלם**, והוא שאל חזרה את הנאשם מדוע הוא שופך את הפסולת. הנאשם השיב כי הוא מיישר שם. בהמשך, הנאשם טען שמדובר בשטח פרטי, קילל את המתלונן, כינה אותו "בן זונה", אמר לו: "תסתלק מפה אני אזיין אותך" (עמ' 5 ש' 24), ואז הכה אותו ב"שני בוקסים לפרצוף" עד שהמתלונן נפל ארצה (עמ' 5 ש' 6).

המתלון העיד כי גב' אוחיון, שממנה לקח את הטלפון, הייתה במקום וראתה הכל (עמ' 5 ש' 25, יחד עם עמ' 6 ש' 1).

המתלון העיד עוד כי חש בכאבים בצד שמאל של פניו, וכי פנה לביה"ח.

6. המתלון הותיר רושם טוב. כפי שיפורט בהמשך, עדותו וגרסתו אינן עומדות לבדן, והן נתמכות בעדותה של עדת הראייה גב' אוחיון, ואף בסרטון שהמתלון עצמו הסריט במהלך חלק מן האירוע.

המתלון, בן 33 בעת העדות, איש דתי, מפלג ברסלב, העיד באופן שעורר אמון. לא התרשמתי מקיומה של גישה מתחמקת, אלא מעדות ישירה נטולת הגזמה. המתלון נחקר בחקירתו הנגדית לגבי הרקע לאירוע, ומצאתי בתשובותיו לשאלות אלה הגיון.

7. המקום בו התרחש האירוע הנו שטח אדמה המצוי מול לשכת התעסוקה בצפת (יכונה מעתה והלאה לשם הנוחות: "**המקום**"). אין מחלוקת על כך שהנאשם מחזיק במקום כלי עבודה כבדים, וצויד נוסף המשמשים אותו כקבלן. בהמשך התברר, ולכך אתייחס בהמשך, כי מדובר בשטח ציבורי, אשר אינו מצוי בבעלות הנאשם. על פי גרסת המתלון, אותו מקום נמצא במרחק של כ-100 מטרים מבית מגוריו ברחוב צה"ל, ובינו לבין הבתים מפריד וואדי תלול (תשובתו לשאלת ביהמ"ש בעמ' 10 ש' 16). המתלון העיד שעניין שפיכת הפסולת במורד הוואדי העסיק אותו ואת שכניו עוד קודם ליום האירוע, ואף נקב בשמות של אנשים שתיעדו בעבר שפיכת פסולת, בהם אדם ששמו **גלבר** (עמ' 6 ש' 28). המתלון אף העיד כי פנה לעיריית צפת לקבל סיוע בעניין פסולת הבניין המתדרדרת מהמקום לשכונת מגוריו, וקיבל מידע על כך שהמקום הוא שטח ציבורי, דבר שכאמור הוכח בהמשך. על פי עדותו, ביום האירוע הבחין המתלון לראשונה בשפיכת הפסולת מהמקום "על חם" על ידי הבובקט, ולכן ביקש לצלם ולתעד את אשר ראה. מדברי המתלון נלמד כי לו עצמו אין מכשיר טלפון עם מצלמה, ולכן ביקש את מכשיר הטלפון של גב' אוחיון שחלפה במקום.

8. אין מחלוקת על כך שבמקום אכן עבד ביום האירוע כלי בובקט, אשר היה נהוג בידי עובד ששמו עומר הייב, שאותו העסיק הנאשם (ההגנה הגישה את הודעתו של אותו עובד במשטרה וזו סומנה נ/1).

9. נתתי אמון בתיאור שנמסר בעדותו של המתלון, לפיו הנאשם זעם על כך שהוא מנסה לצלם את המתרחש במקום, ולכן תקף אותו הנאשם ואיים עליו. גרסת הנאשם הנה כי הוא ביקש רק להבטיח את שלומו של המתלון לבל ייפגע במקום, וגרסה זו לא עוררה את אמוני.

10. התרשמות מצילומי המקום על ידי המשטרה (ת/9), ועוד יותר מכך צפייה בסרטונים שהוגשו מטעם ההגנה (נ/3 ונ/4), בהם תועד האזור כולו על ידי רחפן, מחזק את אמוני במתלון באשר לרקע לאירוע.

ניכר כי המקום אכן מצוי בראשו של מדרון תלול ביותר שבתחתיתו מצוייה שכונת המגורים בה מתגורר המתלון. לפיכך ניתן בהחלט להבין מדוע חשד המתלון כי פסולת בניין שהגיעה לשכונת מגוריו מקורה באותו מקום נישא,

שבו הנאשם ריכז ציוד בנייה, המצוי ממש במעלה הגבעה התלולה. יובהר כמובן, כי אין מדובר בענייננו בעבירות בנייה או בעבירות על דיני איכות הסביבה, והשאלה אם הנאשם אכן השליך פסולת מהמקום, או שלא עשה זאת, אינה נתונה להכרעה, ואולם המתלון הותיר בעניין זה רושם אמין ביותר, והתרשמתי כי אכן פעל ביום האירוע בהמשך לכך שסבר שתפס משליכי פסולת "על חם".

11. המתלון העיד באופן קולח ומרובה בסימני אמת. דוגמא לאלמנט אותנטי בעדות המתלון, הנו עניין משקפי הראייה שהוזכר בעדותו. בחקירתו הנגדית נשאל המתלון לגבי מספר משקפי הראייה שלו (עמ' 11 ש' 7). המתלון השיב על השאלה, ובאופן ספונטני ציין כי נזכר שבאירוע איבד את משקפיו. אני סבורה כי מדובר בסימן אמת, שבו המתלון נזכר בפרט נוסף שהתרחש באירוע לא נעים שבו הותקף. סיכומי ההגנה הכתובים מצביעים על עניין המשקפיים, שהוזכרו לראשונה בעדות, כנקודה הפוגעת באמינות המתלון, ונטען שמדובר בפרט כבוש, ואולם התרשמתי כי עדותו של המתלון לא אופיינה בכל כוונה להעצים או להרחיב חזית, וכי האופן בו ציין שמשקפיו נשברו באירוע, בחקירה הנגדית, באופן אסוציאטיבי, חיזק את מהימנותו ואת הרושם הטוב שהותיר. ניכר מהראיות כי המתלון היה נסער מאד בעת האירוע, והגיב באופן המאפיין קורבן אלימות (על כך בהמשך). ההיזכרות הספונטנית במשקפיים שאיבד, מוסיפה לרושם כי המתלון אכן עבר חוויה אלימה, והיה חסר אונים באירוע, אף איבד את משקפיו.

12. המתלון היסס ועצר בדיבורו כשהתבקש לספר על המילים שהנאשם השמיע לו. במענה לשאלה זו המתלון התמהמה, וחיך במבוכה, עד שהיה צורך לרענן את זכרונו כדי שייאשר מלל בוטה במילים "בן זונה" ו"אני אזיין אותך" (עמ' 6 ש' 16). כפי שהודעתי לעיל, החלטתי בסופו של דבר לזכות את הנאשם מעבירת האיומים שיוחסה לו, שכן נותרתי בספק לגבי תוכן דבריו של הנאשם למתלון, ובאם הדברים שהשמיע מהווים איום. כפי שיפורט, דברי הנאשם לא הוקלטו בסרטון, אשר נקטע באמצע האירוע, ואף לא נשמעו על ידי עדת התביעה שנכחה במקום. משכך לא הוכח מעבר לכל ספק כי הנאשם אכן התבטא בביטוי המיוחס לו. ואולם אין בדברים כדי לפגוע באמינותו של המתלון. אני סבורה כי מידת ההיסוס של המתלון בנקודה זו דווקא תואמת את היותו אדם דתי, וכי אופן עדותו בנקודה זו מעורר אמון.

13. המתלון התקשר למוקד 100 ממש תוך כדי אירוע והזמין משטרה למקום. הקלטת השיחות של המתלון למשטרה (דיסק 6/ת ומליל 7/ת) מחזקת את גרסתו כי הותקף, וממחישה כי המתלון היה נסער. המתלון התקשר למשטרה ארבע פעמים רצופות, כשמפעם לפעם ניכרת ההתרגשות העולה בקולו, וניתן להתרשם כי האירוע מחרף וגולש לאלימות. בשיחה הראשונה מבקש המתלון עזרה משטרתית נגד "עברייני המשליך פסולת", מוסר את פרטיו המלאים ומבקש מהמשטרה להזדרז. בשיחה הבאה המתלון מפציר במשטרה להגיע, ומציין כי הוא "בסכנת חיים". בשיחה השלישית המתלון צועק, והמוקדנית מרגיעה אותו. הפעם מבקש המתלון מהמשטרה שתגיע, ומוסר שמישהו "נותן לו מכות", ונתן לו "בוקס לתוך הפרצוף", וברביעית המתלון מלין באופן סוער ביותר כי המשטרה לא הגיעה עדיין ומתריע בפני המוקדנית: "הוא כבר היה מספיק לרצוח אותי רק שתקחי את זה בחשבון". השיחה למוקד 100 בזמן אמת ממש, מתעדת תגובה סוערת של קורבן אלימות,

המבקש סיוע משטרת.

14. תעודה רפואית מביה"ח זיו לגבי המתלונן, מיום האירוע תיעדה אצלו **רגישות קלה בחלק עליון של ארובת עין ימין**. יריעה נרחבת בטיעוני ההגנה הוקדשה לכך שאין הלימה בין תלונתו של המתלונן על כך שהנאשם הולם באגרופים בפניו, לבין היעדרה של פגיעה רצינית, מעבר לאותה רגישות באחת מעיני המתלונן. מומחה מטעם ההגנה, הרופא דר' עמוס סבו, חיווה דעתו בחוות הדעת נ/2, ואף בעדותו (עמ' 19 ואילך) כי אילו אכן היה הנאשם, שהנו אדם חסון, הולם בפניו של אדם באגרופים, הרי שהיה מצופה כי תיגרם לאותו אדם חבלה של שטף דם שאמור להיראות במשך שבועיים לפחות. דר' סבו שלל את האפשרות שהציג לו התובע, כי המתלונן ספג מכה חלשה שדחפה אותו, ולא "בעוצמה של בוקס של היאבקות" (עמ' 19 ש' 29), והבהיר כי תיאורו של המתלונן, כי נפל מעוצמת מכתו של הנאשם בפניו, מלמדת כי הכוונה בדבריו היא שהנאשם נתן לו אגרופים חזקים. הרופא הסיק לפיכך, **אף שלא בדק את המתלונן**, כי לא יתכן שאותו מתלונן ספג אגרופים בפנים. הרופא העיד כי התלונה על אגרוף ועל נפילה כתוצאה ממכה, מלמדים כי המתלונן ספג, לגרסתו, אנרגיה קינטית גבוהה (עמ' 20 ש' 21) וכי גרסה זו אינה מסתדרת עם הממצא הרפואי, הקלוש לדעת הרופא, של רגישות בעין, שהנו סימפטום אשר עלול להיות מומצא (עמ' 20 ש' 16).

15. שוכנעתי מעדותו של דר' סבו כי אילו היה הנאשם הולם באגרופים **בחוזקה** בפניו של המתלונן, הרי שהיה צפוי כי תיגרם לפניו של המתלונן חבלה משמעותית מזו שעליה דיווח לרופא בבית החולים. לפיכך שוכנעתי כי הנאשם לא הולם בפניו של המתלונן בחוזקה, ואולם אין בכך לפגוע באמינותו של המתלונן. המתלונן לא מסר בכל שלב מעדותו כי הנאשם הכה אותו בחוזקה, וכל תיאור התקיפה מפיו הסתכם בבטיי "אני זוכר שקיבלתי שני בוקסים לפרצוף ועפתי" (עדות עמ' 5 ש' 6) או **"העיף אותי עם שני בוקסים והלך לדרכו"** (עמ' 5 ש' 16) או **"קיבל אגרופים לפני"** (סיכום הרופא את דבריו המתלונן מפיו בתעודה ת/12), או **"הוא נתן לי בוקס לפני העברין"** (שיחה מס' 3 למוקד 100), וגם: **"אתה נתת לי בוקסים לפרצוף"** (המתלונן לנאשם בעימות ת/5).

לא מצאתי כי המתלונן ניסה להעצים את פגיעתו באופן הפוגע באמינותו. דו"ח הפעולה ת/11 מציין כי לשוטרים שהגיעו למקום המתלונן מסר כי הנאשם תקף אותו באגרופים, וחרף זאת מסר במפורש כי **לא נפגע וכי אינו זקוק לטיפול רפואי**, ואולם הוא מעוניין להגיש תלונה. נמצאנו למדים איפוא כי גם לשוטרים שהגיעו למקום המתלונן **לא מסר כלל כי הוכה בחוזקה**, ולא טען שהופעלה נגדו אלימות ברוטאלית או חבלתית.

16. על אף שהמתלונן התמיד בתיאור התקיפה, ומסר שוב ושוב כי הנאשם הכה אותו "בבוקסים", **הוא לא נשאל על כך כלל בחקירתו הנגדית**. בחקירתו הנגדית של המתלונן, נמנע הסגור לחלוטין מלעמת אותו בעניין זה, ולא שאל אותו כל שאלה (למעט שאלה אם שם רטיות על עינו בעמ' 11 ש' 22) לגבי טענת אי ההתאמה בין האגרופים שספג לדבריו, לבין חבלתו הקלה. הימנעות צד מלהציג טענה מרכזית לעד מרכזי יש לה משקל רב, ומשקל זה הנו לרעת הצד הנמנע. לא ניתן כעת לדעת מה הייתה תשובתו של המתלונן, אילו נשאל בכל שלב שהוא, איך הוא מסביר שלא נחבל קשות. צפוי היה כי עניין זה יובא

במרכז החקירה הנגדית להתרשמותו של ביהמ"ש. קיימת אפשרות שהמתלונן היה משיב, אילו נשאל, שלא הוכה בחוזקה, שהרי כאמור, לא מצאתי כל תיאור מצדו של המתלונן על תקיפה חזקה במיוחד מצד הנאשם. ואולי היה מציע הסבר אחר שהיה בו להסביר את עולם המושגים של איש זה, שעדותו הותירה רושם חיובי. לא ברור מדוע בחרה ההגנה לפנות למומחה פרטי מתחום הרפואה, ולעומת זאת, צעד מתבקש ופשוט, שהנו הצגת העניין בחקירה הנגדית למתלונן, לא נעשה.

כידוע - להימנעות מהצגת שאלה או טענה רלוונטית בחקירה הנגדית יש משמעות ראייתית מכרעת. מי שנמנע מהצגת טענה - נתפס כמי שמוותר על טענתו. ראה לעניין זה את דברי ביהמ"ש העליון בע"פ 9141/10 סטואר נ' מ"י [פורסם בנבו]: **"צוין הכלל, כי הימנעות מרצון מחקירת עד, תוך מודעות לתוצאה וללא הסבר סביר, מצביעה על השלמה עם הגרסה"**. הטענה המרכזית לכשל לכאורה בתלונת המתלונן, כלל לא הובאה לתגובתו.

17. לגופו של עניין, סבורני במקרה זה כי ההכרעה בסוגייה האמורה, אם הכה הנאשם באגרופו את המתלונן או לאו, אינה כרוכה דווקא במומחיות בתחום הרפואה, אלא מדובר בהתייחסות ובבדיקה לשונית. מי שמתאר אלימות שהופנתה כלפיו במושג "בוקסים בפנים", אין לקבוע בהכרח כי התכוון דווקא למהלומות חזקות, ואין לשלול, במיוחד שעה שהוא לא נשאל על כך בחקירתו הנגדית, כי מדובר בביטוי המתאר תקיפה בפנים, לאו דווקא במהלומת מתאגרף מקצועי. איני יכולה לשלול כי המתלונן בחר במילה "בוקס", שכאמור, הושמעה מפיו לראשונה בזמן אמת בשיחה עם מוקד 100, כי היה נרגש ונרעש, ולכן יתכן שנקט הגזמה מסויימת בכך שבחר במונח זה, אשר בדרך כלל מבטא מהלומה חזקה.

18. ב"כ הנאשם, בסיכומי ההגנה המשלימים, טען כי תוואי המקום איננו מאפשר לנאשם להכות את המתלונן באגרופ בפניו מפאת פער הגבהים בין המתלונן, שעמד על ערימת אבנים, לבין הנאשם, שאינו גבה קומה. לא ראיתי ממש בטענה זו, בין היתר כי סרטון שהמתלונן צילם, אליו אתייחס, תיעד קרבה גופנית רבה של הנאשם למתלונן, וכי לא התרשמתי מהבדל אקוטי בגובהם של שני הגברים, עד כי לא ניתן טכנית לקבל טענה על תקיפה של הנאשם בפני המתלונן, אפילו עמד על תל אבנים.

19. באשר לנפילתו של המתלונן, הרי שכפי שיובא בהמשך, עדת התביעה גב' אוהיון ראתה את התקיפה **וראתה שהמתלונן נפל**. נתתי אמון בתיאורו של המתלונן כי הוא אכן נפל בשל תקיפתו ע"י הנאשם. ואולם, בניגוד למסקנתו של דר' סבו, סבורני כי אין בעניין הנפילה ללמד שהמתלונן טען שהוא הוכה **בחוזקה** ע"י הנאשם. מדובר במקום טרשי ובלתי סלול, ובמתלונן אשר עמד על ערימת אבנים בעת שהיה מרוגש ונסער. משכך, בהחלט **יתכן שהמתלונן נפל כתוצאה ממכות לא חזקות בפניו**, שגרמו לו לאבד שיווי משקל. איני מקבלת בנקודה זו את עדות הרופא המומחה, שטען כי מי שנפל ארצה כתוצאה מנפילה, ספג בהכרח "אנרגיה קינטית גבוהה" ואני סבורה כי במסקנתו זו חרג הרופא מתחום מומחיותו. נפילת אדם שהוכה יכול שתיגרם מצירוף נסיבות שונות, וחרף היעדר אנרגיה קינטית גבוהה במכה שספג.

20. יצוין כבר כעת, ועל כך יובא עוד בהמשך, כי בגרסתו **הנאשם אישר שנגע במתלונן, ולא שלל כי**

דחף אותו או משך אותו, אלא שהוא נימק את התנהגותו בכך שרצה לדאוג לשלום המתלון על מנת שלא יינזק במקום, גרסה אשר לא מצאתה אמינה. גרסה זו מחזקת את גרסת המתלון. גם אילו לא קבלתי את גרסת המתלון כי הנאשם הכה אותו בפניו, היה די בהתנהגות אותה הנאשם אינו מכחיש, לגבי משיכת המתלון ודחיפתו, כדי לבסס הרשעה בעבירת "תקיפה סתם".

יש להדגיש שוב, ככל שהדבר נוגע לשאלת החבלה - כי הנאשם מואשם ב"תקיפה סתם" ואין מיוחסת לו העבירה של גרימת "חבלה של ממש", בגין אותה רגישות בעין.

21. עניין אחר שהובא בטענות ההגנה, הנו שאלת השפעתן של תרופות מסוג סרקוואל, אשר המתלון נוטל, כפי שצוין בתעודה הרפואית של המתלון ת/12. מדובר בתרופה פסיכיאטרית, אשר המתלון נוטל דרך קבע. לדבריו, אשר נמצאו אמינים ולא נסתרו, המתלון מטופל פסיכיאטרית בשל פוסט טראומה כנפגע טרור עם אחוזי נכות (עמ' 9 ש' 24). לא מצאתי בלקות הפסיכיאטרית משקל מכריע אל מול ראיות התביעה. לא נטען, ולא הובאה כל ראיה לגבי חשש לקיומן של הזיות או דמיונות שווא במצב הרפואי או עקב הטיפול. הסנגור טען כי יתכן וסערת הנפש בה היה נתון המתלון נגרמה על רקע מצבו הרפואי של המתלון או בהשפעת תרופת הסרקוואל. אין לשלול כי מדובר במתלון הנוטה לתגובות רגשיות, וזאת עם או בלי קשר למצבו הפסיכיאטרי ולתרופות אותן הוא נוטל. בני אדם לא נוצקו בתבניות זהות, איש איש ותגובותיו, אדם ואדם ורגישותו, ואולם גם אם אניח כי בפנינו מתלון רגיש, אין בכך כדי להטיל ספק בגרסתו האמינה על כך שהנאשם תקף אותו.

22. בהקשר לתרופה הפסיכיאטרית אשר המתלון נוטל, הפנה הסנגור גם לכך שבעימות שנערך בין המתלון לנאשם אמר המתלון: "לא הייתי מסטול" (ת/5 עמ' 3). נטען כי הביטוי "מסטול" בו בחר המתלון, מרמז על מצב נפשי לא תקין ועל חוסר מהימנות. לא ראיתי בטענה זו ממש, וסבורני כי אין ליתן לביטוי האמור כל משקל. ניכר בעימות כי המתלון הטיח בנאשם את טענותיו בפתיחות ובאמינות, וכי בדבריו "לא הייתי מסטול" התכוון לומר שהוא מדייק בדבריו בניגוד לאדם "מסטול".

23. **הסרטונים** אשר המתלון צילם מהווים ראיה מחזקת מרכזית לעדותו (דו"ח צפייה ת/4). שני הסרטונים צולמו על ידי המתלון באמצעות מכשיר הטלפון של עדת התביעה גב' אוחיון, שהנאשם פנה אליה וביקש ממנה את מכשיר הטלפון שלה כשחלפה במקום. בסרטון הראשון (ת/2) תיעד המתלון את עבודת הבובקט, ואת נסיעת הבובקט לכיוונו. בסרטון השני נראה שוב הבובקט, ובהמשך נראה הנאשם מתקרב למתלון, מודיע לו שמדובר בשטח פרטי, דורש ממנו לעזוב, ומושך אותו בידו. הצילום מופסק באמצע. התיעוד המוסרט תואם את עדות המתלון, והפסקת ההסרטה על ידו כשהנאשם ממש נוגע בו תואם את הטענה כי הותקף ונפל כפי שהמתלון העיד. צפייה בסרטון מותירה רושם שהנאשם כועס, והיא אינה תואמת כלל את טענת הנאשם לפיה הוא דאג למתלון וביקש להבטיח את בטיחותו (ועל כך עוד בהמשך). הנאשם לא תועד מאיים או משמיע את המילים המיוחסות לו בכתב האישום, ואולם כאמור, מדובר בסרט שנקטע באמצע האירוע, טרם סיומו, ובין היתר לאור זאת, מסקנתי הנה כאמור (וכפי שיובא להלן) כי יש לזכותו מעבירת האיומים.

24. עדותה של עדת התביעה גב' רחל אוחיון תמכה בגרסת המתלון. העדה, שעדותה נמסרה בשפה האנגלית בסיוע מתורגמן, העידה כי היא מתגוררת בבנין מגוריו של המתלון ברחוב צה"ל 13, וכי ביום האירוע חלפה במקום, וראתה את הנאשם נוהג בטרקטור ומשליך פסולת למטה, לעבר גן המשחקים. אז ראתה העדה במקום אדם נוסף (המתלון), המוכר לה משום שהוא מתגורר בבית בבלוק שלה, ושמו 'א', אשר ביקש ממנה את הטלפון שלה בכדי לצלם (עמ' 14 ש' 19). העדה העידה כי הטרקטור נסע ממש לכיוונו של המתלון, שנעמד על סלע בכדי לא להיפגע. בהמשך, כך על פי העדה, ירד נהג הטרקטור, ניגש למתלון, **תפס אותו והחל לריב איתו**, והמתלון לא הגיב אלא רק ניסה להגן על עצמו (עמ' 14 ש' 22). העדה מסרה כי המחזה היה לא נעים, וכי היא החלה לצעוק: "STOP STOP STOP" ואולם האיש פנה אליה ואמר "משהו מאד לא נעים": "FUCK OFF".

העדה העידה כי לא שמעה את הנאשם אומר משהו למתלון, וכי הוא רק תפס אותו ותקף אותו (עמ' 15 ש' 1).

העדה אוחיון מסרה שהמתלון היה חיוור, התלון על כאב בחזה, והתקשר למשטרה, ואילו **הנאשם נעלם**. העדה צפתה בביהמ"ש בסרטון אשר המתלון צילם, ואישרה כי הנאשם היה מי שתקף את המתלון מול עינה ובנוכחותה. בנוסף אישרה כי הנאשם היה מי שנהג בטרקטור, והעידה כי אין לה ספק בכך (עמ' 15 ש' 12).

25. העדה גב' אוחיון עוררה את אמוני. מדובר באישה בשנות השבעים לחייה, לעומת הנאשם שהוא גבר בשנות השלושים לחייו, שהעידה באופן קולח ובוטח. מצאתי כי העדות התבססה על חוויה שהעדה עברה באופן מפתיע, כשנקלעה למקום כעוברת אורח. אמנם מדובר בתושבת שכונת מגוריו של המתלון, אבל שוכנעתי כי ההיכרות בין השניים היא שטחית, וכי לא מדובר ב"עדה מטעם". לא מדובר בבת חסידות ברסלב, או באישה חרדית, ונותר רושם כי המתלון והעדה משתייכים לחברות ולעולמות שונים לחלוטין. העדה העידה אמנם כי בעיית הפסולת הנשפכת מטה לשכונה מוכרת לה, וכי נכדיה משחקים באותו גן משחקים שהוזכר על ידי המתלון, אבל אין בכך לפגוע באמינותה, באשר לעדותה לפיה ראתה את תקיפת המתלון. בסיכומי ההגנה נטען כי המתלון והעדה תיאמו עדויות ורקמו קנוניה נגד הנאשם, וכי יכלו לעשות זאת ביום האירוע, בעת שנלקחו יחד (כך נטען) בניידת לתחנת המשטרה. השאלה אם שוחחו ביניהם בניידת או במקום אחר לא הוצגה לתגובתם של המתלון או של גב' אוחיון בחקירה הנגדית, וכאמור, לא ראיתי חשד לתיאום עדויות בין שני עדים אלה, שהזדמנו למקום אחד במקרה.

26. בעדותה של העדה קיימת אי התאמה עמוקה ליתר הראיות, וזאת בכך שגב' אוחיון העידה כי הנאשם היה מי שנהג בבובקט לעבר המתלון, וכי הוא ירד מאותו בובקט (העדה השתמשה במילה "טרקטור") ותקף את המתלון, בעוד שאין מחלוקת על כך שהנאשם לא היה מי שנהג בבובקט, אלא היה זה אותו עובד ששמו עומר הייב. חרף אי ההתאמה, וחרף בטחונה הרב של העדה בכך שהנאשם נהג בבובקט, עניין שהתחוויר כבלתי נכון, מצאתי לתת אמון ביתר עדותה ללא סייג. שוכנעתי כי העדה נתפסה לטעות כשסברה שהנאשם, שהכה מול עיניה את המתלון ירד מהבובקט. אין מחלוקת על כך שהעדה גב' אוחיון הייתה נוכחת באירוע, והדברים מאושרים בגרסתו של הנאשם, מכאן שאין חשש לגבי גב' אוחיון שעדותה בדויה כולה. המסקנה הנה כי מדובר בטעות אליה העדה נתפסה, בעניין שאיננו מרכזי. ראוי

לציין כי הודעתה של העדה במשטרה הוגשה ע"י התביעה בהסכמת ב"כ הנאשם בסיום עדותה של העדה בביהמ"ש (סומנה ת/1). **בדבריה במשטרה העדה לא ציינה כלל כי נהג הבובקט היה אותו אדם שתקף את הנאשם.** אמנם לא צויין במפורש שמדובר באנשים שונים, ואולם כך ניתן בהחלט להבין מהנוסח הבא שנרשם מפי העדה ביום האירוע 31/3/16:

"...י' התחיל לצלם את הטרקטור (הבוב קאט) שהוא שופך את הפסולת כאשר י' מצלם אותו, אז הנהג הפנה את הכלי את הטרקטור את הבוב קאט בנסיעה ישירה לעבר י' וכאשר הגיע אליו מאד קרוב אז הוא עצר, והוא י' טיפס עלה על ערימת אבנים שהייתה במקום וממשיך לצלם ואז הגיע מישהו שאני לא מכירה, נראה לא כפועל ולי הוא נראה כמו אחראי, ומה שאני הבנתי אחרי זה שהוא בעל הבית, הוא האיש הזה בא ישר לעבר י' שהיה על ערימת אבנים החזיק במעיל של י' ומשך אותו כלפי מטה ואז תקף אותי (כך במקור, רש"כ) לפניו שלו באגרופים בוקסים...."

מסקנתי הנה כי העדה, שהעידה מעל שנה וחצי לאחר האירוע, טעתה בעדותה כשמסרה כי הנאשם נהג בבובקט. הטעות אינה מהותית, והיא יכולה לנבוע מהסבת מבט למקום אחר בעת שהנאשם הגיע. ואין בטעות זו של העדה כדי להטיל ספק באמינותה של העדה בחלקיה האחרים של העדות, או בקביעה לגבי יכולתה הקוגניטיבית של העדה לזכור ולתאר את אשר ראתה וחוותה. מצאתי כי ההבדל בין גרסת המתלון לבין גרסת העדה, בעניין זהותו של נהג הבובקאט, מצביע דווקא על היעדר תיאום בין השניים. לפיכך, אני מקבלת את גרסת העדה כי הנאשם הכה את המתלון בפניו וגרם לו ליפול.

27. ניתן לסכם בסיכום ביניים כי המתלון הותיר רושם חיובי שלא נחלש בטענות ההגנה, וכי הסרטונים שצילם, ועדותה של עדת ראייה חיזקו משמעותית את גרסתו. לעומת זאת, גרסת הנאשם לא שכנעה ולא עוררה ספק. מצאתי את הכחשתו בלתי אמינה, כפי שיובא כעת.

28. הנאשם העיד כי המקום הנו שטח אשר משמש את משפחתו מאז שנות החמישים להחזקת ציוד כלים וכלי בניין (עמ' 9 ש' 22), אם כי לא טען שמדובר בשטח פרטי השייך לו, ובהמשך אישר כי אין לו בעלות על השטח, וכי אינו משלם על השטח ארנונה (ראה מענה לשאלת ביהמ"ש בעמ' 13 ש' 17). ביום האירוע עבד במקום טרקטוריסט ששמו עומר הייב, אשר ברר אבני לקט מתוך שקים שהנאשם הביא למקום. הנאשם היה בקרבת מקום, והוזעק להגיע על ידי שכנה שדווחה לו על אדם שמפריע זורק אבנים ומקלל (עמ' 9 ש' 32). לטענת הנאשם, כשהוא הגיע למקום ראה את המתלון משתולל ורץ אחרי הטרקטור ימינה ושמאלה, כשנהג הטרקטור, החובש אוזניות, לא הבחין בו. הנאשם העיד כי צעק למתלון לצאת החוצה ואולם הוא לא הקשיב לו, וכי אז הגיע למקום מסביב, ואמר למתלון ש"יצא החוצה בבקשה, כי זה שטח פרטי וזו סכנה" (עמ' 10 מיום 4/6/19 ש' 30). לאחר שהמתלון לא הקשיב, הנאשם טען כי הוא "הושיט לו יד" ו"ניסה למשוך אותו החוצה". הנאשם טען עוד, כי הציע למתלון לבא עמו ולהסביר לו את הבעיה כי לא קלט מה הוא רוצה. לדברי הנאשם, המתלון לא הקשיב לו, עלה על גל אבנים שמתחתה תהום עמוקה, ואז הוא **תפס את המתלון בכוח**, כדי למנוע

ממנו ליפול לתהום, ומשך אותו בכוח סביר החוצה (עמ' 11 ש' 3). הנאשם ציין כי המתלון לא הפסיק לקלל במילים "בן זונה" ו"מזדיין" וכי הוא עצמו אמר לו לכבד את הכיפה והפיאות שעל ראשו, וכי "כלב שנובח לא נושך".

הנאשם העיד כי במקום היה שכן שלו, שראה את ההתרחשות, ואולם מדובר בחולה סרטן שנבצר ממנו להביאו לביהמ"ש.

הנאשם העיד כי התרשם שמדובר באדם שיכור או לא נורמלי וכי הוא אמר לשוטרים מיד שלא מדובר באדם רגיל. לגבי המניע להתנהגותו של המתלון, הנאשם העיד כי רק בדיעבד נודע לו שהמתלון פעל נגדו יחד עם אחרים (הוזכר השם גלבך, שם שגם המתלון הזכיר אותו), כשהוא מונע בכוונות פוליטיות (עמ' 15 ש' 20).

29. הנאשם כאמור, **לא הכחיש שנגע במתלון**, משך בידו והפעיל כלפיו "כוח סביר" ואולם שלל כי הכה אותו באגרוף, והסביר שפעל כדי להבטיח שהמתלון לא יפול או יינזק. מדובר בגרסה מיתממת שקשה לקבלה.

כפי שצוין לעיל, עדת התביעה גב' אוהיון, מסרה כי לאחר שהכה את המתלון בפניו, עזב הנאשם את המקום. גרסה זו, על כך שהנאשם מיהר לעזוב, נתמכת בדו"ח הפעולה של המשטרה (השוטר נתנאל ואקנין ת/11) שהגיעה למקום תוך זמן קצר (כך העידה גב' אוהיון). כשהגיעה המשטרה, הנאשם לא היה במקום, אף לא היה בביתו.

הנאשם נחקר במשטרה לראשונה רק לאחר שלושה ימים, ביום 3/4/16, וזאת לאחר שבשיחת טלפון עם חוקר המשטרה חליווה, שהזמין אותו, אמר לו שהוא עסוק, ושיגיע רק בצו של שופט. הסתלקותו המהירה של הנאשם מהמקום ותגובתו המתחמקת להזמנה לבוא ולתת גרסה במשטרה, אינן מתיישבות עם הטענה כי למעשה הציל אדם מנפילה אל התהום, וכי לא תקף איש. אילו אמנם היה הנאשם פועל ללא פלילות, ואילו היה מפנה בכוח סביר פולש המתנהג במוזרות, תוך פנייה מנומסת כדבריו לפיהם ביקש "בבקשה" לצאת - הרי שהיה מצופה שהנאשם לא יעזוב את המקום בחופזה, כשהוא מותיר את אותו אדם חשוף מחדש לסכנת התהום.

30. יתרה מכך, אילו אכן הייתה אמת בטענת הנאשם, כי המתלון קילל, קיפץ והשתולל בשטחו של הנאשם, עד שכמעט נפל, הרי שהיה מצופה שהנאשם עצמו יזמין משטרה למקום, תחת שייגע באיש הזר, ימשוך אותו בכוח "סביר" ויעזוב את המקום. הנאשם נשאל בחקירתו מיום 4/4/16 מדוע לא קרא למשטרה, והשיב לחוקר, בסופה של החקירה: **"בדיעבד אתה צודק"**.

31. הצהרת הנאשם כי מדובר בשטח פרטי, חזרה שוב ושוב. הנאשם טען את הדבר באזני המתלון ותועד אומר אמירה בדבר היותו של המקום שטח פרטי, בסרטון. בהמשך, הנאשם אף טען בחקירתו כי השטח הוא שטחו, ואולם התברר כאמור כי השטח אינו שטח פרטי כלל, וכי הנאשם עשה במקום כבשלו, אף העמיד במקום בטונדות ללא אישור (ראה חקירותיו במשטרה ת/13 ות/14). גם אם אקבל את טענת הנאשם כי הוא, ואביו לפניו, מחזיקים במקום כלי עבודה מימים ימימה, אין בכך כדי לקבל טענה שאין בה אמת, כי המדובר בשטח פרטי. ניכר כי הנאשם רואה במקום שטח שיש לו בעלות לגביו, על אף

שהדבר אינו כך, וכי מכאן ראה מעין "זכות בעלים" לנהוג באלימות במתלון, כאילו היה מסיג גבול. בפועל המתלון לא פלש לשטח פרטי, ואמירתו של המתלון כי המקום הנו שטח ציבורי התבררה כאמת. לנאשם הוצגה על ידי התובע התראה מטעם עיריית צפת על אחסון גרוטאות במקום על ידו (עמ' 16 ש' 16), והוא נשאל לגבי תפיסת המקום ללא אישור, מבלי שהשיב עניינית. נותר רושם בלתי חיובי כי הנאשם השתלט על מקום ציבורי ונהג בו מנהג בעלים, ורושם זה לא תרם לאמינותו של הנאשם.

32. בסיכומי ההגנה נטען כי הנאשם קנה לו זיקה כמחזיק במקרקעין, אפילו שאינו בעליו של השטח. נטען כי גם מי שמחזיק בקרקע בפועל, קונה זכויות למנוע הסגת גבול במקום תוך הפעלת כוח סביר. עוד נטען כי הביטוי "**הנה בעל הבית**" שהמתלון השמיע ושתועד בסרטון, לגבי הנאשם, מעיד כי המתלון החזיק את הנאשם כבעליו של השטח. נטען, בהמשך לאותם דברים, כי המתלון הסיג גבול, והגיע לשטח בכדי לעורר פרובוקציה, וכי לפיכך הנאשם היה רשאי היה לסלקו תוך הפעלת כוח סביר. לא שוכנעתי בטענות האמורות. אזכיר כי הנאשם, בגרסתו המקורית, טען כי פעל לשם בטחונו של המתלון לבל יפול לתהום, טענה שמצאתיה לא משכנעת. המתלון הגיע למקום עקב טרזניה על השלכת הפסולת, ולאחר שבירר בעירייה ומצא כי השטח הוא שטח ציבורי. אמירתו של המתלון: "הנה בעל הבית" מבטאת את תפיסתו כי הנאשם הוא האחראי על הפעילות במקום ועל שפיכת הפסולת, ואין בה משום אישור לקיומה של זכות לנאשם בקרקע. הנאשם לא הגן על רכשו מפני מסיג גבול, שהרי לא נוצר כל חשד שהמתלון הגיע למקום לגנוב או להזיק. שוכנעתי כי הנאשם תקף את המתלון רק כי כעס על כך שהאיש מצלם את העבודות שנעשות בשטח, ובכדי להפסיק את התייעוד. בשולי הדברים אציין כי התקשיתי לקבל את גישת הנאשם לפיה הטענות של המתלון ואחרים בעניין פסולת הבניין נודעו לו רק בדיעבד.

33. הנאשם הכחיש גם, באופן בלתי משכנע, את טענתה של העדה גב' אוהיון כי הנאשם קילל אותה ואמר לה את הביטוי: "FUCK OFF". לטענתו, אינו יודע אנגלית ולא ידועה לו משמעות הביטוי כלל. גם תשובה זו, שבאה מפיו של אדם חילוני בן 47, הותירה רושם שאינו חיובי, של הרחקה עצמית והיתממות, וזאת בניגוד לרושם הטוב שהותירה גב' אוהיון. מאידך, בעימות בין הנאשם למתלון, הנאשם אישר ספונטנית כי הגב' אוהיון אכן אמרה "סטופ" כפי שהעידה. בעימות (ת/5 בסוף), שאל המתלון את הנאשם איך הוא מסביר שהאישה (גב' אוהיון רש"כ) אמרה "סטופ", אם הוא לא הכה אותו. הנאשם השיב לשאלת המתלון: "**כי הוצאתי אותך החוצה בכוח**", ובכך אישר כי אכן עדת הראייה קראה לו להפסיק, וכי הפעיל כוח. אני סבורה כי בגרסת הנאשם כי "רק" משך את המתלון, ישנו צמצום מלאכותי ובלתי אמין.

34. הסרטונים שאותם צילם המתלון שוללים את תיאורו על ידי הנאשם כאדם מוזר שקיפץ במקום. ניכר כי המתלון עמד במקום דקות ארוכות בהן צילם ותיעד במופגן את עבודתו של הבובקאט. בסרטון השני נשמע המתלון מצהיר כי נעשות במקום עבירות, וכי הוא מצלם את העבריינות. לא מדובר איפוא בהתנהגות מוזרה או בקפיצה על פי התהום, כפי שהנאשם תיאר. המתלון לא תועד מקלל את הנאשם, אם כי כשהנאשם משך אותו, וממש לפני שההקלטה מסתיימת, שומעים את קולו אומר: "בן אלף". לא שוכנעתי בטענה שהמתלון קילל את הנאשם.

35. לא נתתי אמון בגרסת הנאשם לפיה לא הבין את מטרת בואו של המתלונן למקום, וכי לא ידע שהמתלונן מבקש לתעד בצילום שפיכת פסולת בניין. כאמור, המתלונן העיד כי תיעד את עבודות הטרקטור באמצעות הטלפון, וכי תוך כדי הצילום התקשר למשטרה והזעיק אותה לבוא ולאכוף את עבירת השלכת הפסולת. הדעת נותנת כי הנאשם הבחין כי המתלונן מצלם את עבודת הבובקט בשטח, וכי על כך בערה חמתו. כשנשאל הנאשם ע"י ביהמ"ש אם ידע שהמתלונן מצלם, השיב כי לא ידע, אם כי ראה טלפון בידו של המתלונן, ובהמשך מסר כי סבר שיש למתלונן ביד אבן (עמ' 17 ש' 27 ואילך). סבורני כי גם תשובה זו אינה כנה, והיא אינה מתיישבת עם מה שנצפה בסרט, בו רואים את הנאשם מתקרב ישירות למתלונן המצלם, ומושך אותו עד שהצילום מופסק.

36. בסרטון, הנאשם אינו מתריע בפני המתלונן על סכנה, אף לא מגלה דאגה לשלומו של המתלונן שמא יתדרדר לתהום. הנאשם הוקלט כשהוא אומר רק כי השטח הוא שטח פרטי, מה שהתברר כאמור, כטענה שאיננה אמת. הסרטון אינו מתעד דאגה לזולת, אלא שנחזית בו התנהגות של מי שמגרש אדם שאינו רצוי, ויתרה מכך, התנהגות של מי שמונע תיעוד בלתי רצוי.

37. הנאשם לא הביא כל עד הגנה לתמוך בטענתו לגבי התרחשות האירוע, וזאת על אף שטען כי היה שכן שראה את ההתרחשות (ראה לעיל), ולמרות שאותו נהג טרקטור, עומר הייב, אמור היה אף הוא לראות שהתרחש. אותו הייב נחקר תחת אזהרה עקב חשד שסיכן את המתלונן בנהיגה לעברו (מוצג נ/1), ובחקירתו טען כי לא ראה כלל את הנאשם במקום.

38. לסיכום - גרסת הנאשם לא עוררה ספק בגרסתם האמינה של עדי התביעה ובראשם המתלונן. עדותו של המתלונן כי הותקף נתמכה בסרטון ובעדותה של עדת הראייה גב' אוחיון. לעומת זאת, הטענה כי הנאשם איים עליו בביטוי "אני אזיין אותך" לא נתמכה בכל ראיה נוספת זולת עדות המתלונן, כבסרטון או בעדות גב' אוחיון, ומשכך, החלטתי, בסופו של דבר, בשל ספק קל שבקלים זה, ועל אף מהיימנותו המלאה של המתלונן, לזכות את הנאשם מעבירת האיומים. מצאתי טעם בטענות ההגנה בסיכומיה הכתובים כי גם אם נאמר הביטוי "אני אזיין אותך" על ידי הנאשם, אין בכך בהכרח להוות "איום" על פי סעיף 192 לחוק העונשין, אלא לכל היותר הייתה האמירה בגדר גידוף שנאמר בשעת מדון.

39. באשר לעבירת התקיפה - שוכנעתי כאמור כי הנאשם הכה את המתלונן בפניו באגרופים, וכי בכך ביצע עבירה של "תקיפה סתם". יצוין שוב, כי גם אילו קבעתי שהנאשם "רק" משך את המתלונן בכוח מהמקום, וגם אילו מצאתי ספק בטענה שהנאשם הכה את המתלונן בפניו, הרי שהיה בכך די כדי למלא אחר יסודותיה של עבירת "תקיפה סתם" בהתאם להגדרה החוקית של המנוח "תקיפה" בסעיף 378 לחוק העונשין:

תקיפה מהי

378. המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו

אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

לא קבלתי, כאמור, את טענת הנאשם לפיה הפעיל כוח סביר לטובת המתלונן בכדי למנוע ממנו נזק או נפילה, ומשכך אין כל צידוק לכוח שהפעיל, גם אם אניח, בניגוד לקביעתי, כי מדובר במשיכתו של המתלונן ובסילוקו בכוח מהמקום "בלבד".

החלטתי איפוא להרשיע את הנאשם בעבירת "תקיפה סתם" על פי סעיף 379 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' תמוז תש"פ, 25 יוני 2020, בנוכחות הצדדים